

17 Μαρτίου 2015

Εφραίμ μοναχός Γρηγοριάτης (1906-1991)

[Μέρος 2ο]

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Αγιορειτική Φωτοθήκη

Εφραίμ μοναχός Γρηγοριάτης (1906-1991)

(Φωτογράφος: Χρήστος Ζέγκος)

Φωτογραφία: [athosprosopograph](http://athosprosopograph.gr)

Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου

-Όταν έφθασες στο Μοναστήρι, πως σε δέχθηκε ο Γέροντάς σου, ο Παπά-Θανάσης;

-Εγώ έφθασα στο Μοναστήρι το Πάσχα του 1924. Ο Γέροντάς μου είχε αναλάβει Ηγούμενος από το Γενάρη του ιδίου έτους. Επειδή ήμουν και μικρός, με συμπάθησε, μου φέρθηκε πατρικώς και όσο ήτο δυνατόν με οικονομούσε.

Τούς νέους και αγενείς, όπως ξέρης, Πάτερ, δεν τους κρατούσαν μέσα στο Μοναστήρι, μέχρις ότου ενηλικιωθούν και βγάλουν γένεια.

Γι' αυτό και εγώ, εστάλην μετά δέκα ημέρας, φορώντας και τα ράσα ως δόκιμος Μοναχός, στις Καρυές. Μέσω του βουνού σε μια νύκτα με το Γέρο-Βαθολομαίο εφθάσαμε στο Κονάκι των Καρυών. Εκεί έμεινα ένα χρόνο. Μακριά όμως από τον Γέροντά μου και αστήρικτος πνευματικά, κλονίστηκα και ήθελα να φύγω για άλλο τόπο.

Κάνω τον σταυρό μου και λέγω: Θα πάω να κτυπήσω την πόρτα του πρώτου σπιτιού που θα συναντήσω μπροστά μου και, αν είναι θέλημα της Παναγίας, θα με κρατήσουν. Φεύγοντας από την πίσω πόρτα, εκεί όπου είναι το πατητήρι, διότι εκεί ήταν και το ξυλοκρέβατό μου, επήγα στο πρώτο σπίτι που συνάντησα.

Κτυπώ την πόρτα και ερωτώ ένα νέο Μοναχό που μου άνοιξε. Εχω, λέω, ένα αδελφάκι, που θέλει να γίνη Μοναχός σε κελλί, έχετε μέρος να το κρατήσετε;

-Να ρωτήσω τον Γέροντα, μου λέγει ο Μοναχός.

Τότε ο Γέροντας του είπε: Αυτός ο ίδιος είναι, δεν έχει αδελφάκι για Μοναχό. Να του ειπής, ότι τώρα δεν μπορώ να τον κρατήσω, διότι περιμένω δύο παιδιά να έλθουν αύριο για Μοναχοί.

Ετσι κατάλαβα, ότι δεν είναι θέλημα του Θεού να πάω αλλού. Από την πόρτα που βγήκα ξαναμπήκα πάλι. Έκτοτε δεν εφρόντισα να πάω σε άλλο τόπο του Άγίου Όρους και έμεινα στο Μοναστήρι μας διακονώντας σε διάφορα διακονήματα.

-Πάτερ Εφραίμ, έχει ευλογία να μου πήτε, πως είδατε τον Άγιο Μεγαλομάρτυρα Γεώργιο;

-Όπως και άλλοτε σού έχω ειπεί, έτσι ακριβώς είναι, πάτερ. Όταν ήμουν νέος Μοναχός, γύρω στο 1930, με έστειλε το Μοναστήρι στην Μονή Άγίου Παύλου, ως συνήθως πηγαίνουμε ως αντιπρόσωποι των Μονών μας σε πανηγύρεις άλλων Μονών.

Τότε επανηγύριζαν την Ανακομιδή των Λειψάνων του Άγίου Γεωργίου, που εορτάζει στις 3 Νοεμβρίου. Όταν η αγρυπνία είχε φθάσει στην τετάρτη ωδή του όρθρου, βλέπω εν εγρηγόρσει τον Άγιο Μεγαλομάρτυρα Γεώργιο με πλήρη στολή οπλίτου και με το κοντάρι στο χέρι, να πετά πάνω από το κεντρικό πολυέλεο και ολόκληρος να αστράπτη σαν φως και αστραπή.

Σε μια στιγμή ανέβαινε με ταχύτητα προς τον τρούλλο, οπότε και εξαφανίσθηκε.

Έγώ όταν τον είδα, κατεπλάγην και από την χαρά μου, έλεγα στους διπλανούς μου: «Κοιτάξτε κοιτάξτε ψηλά τον Άγιο Γεώργιο. Οι άλλοι όμως δεν είδαν τίποτα.

-Τι ενθυμείσθε πάτερ Έφραίμ για τον Μοναχό Άρτέμιο τον Σπαρτιάτη;

Ό πατήρ Αρτέμιος ήτο ένας ενάρετος και αγωνιστής Μοναχός. Με αγαπούσε, όπως και οι άλλοι γέροντες Πατέρες, λόγω ακριβώς της νεαρής μου ηλικίας. Αυτό το διεπίστωσα, όταν κάποτε, αποπειράθηκα να φύγω κρυφά από το Μοναστήρι. Εκρέμασα ένα σχοινί από το παράθυρο, αφού πριν επέταξα και τον ντορβά μου κάτω με λίγα πραγματάκια μου, και επήδηξα κάτω.

Τότε ήθελα να φύγω από ζηλωτισμό, επηρεασμένος από άλλους που δεν ήθελαν να μνημονεύεται ο Πατριάρχης. Όταν έφθασα απέναντι από το μοναστήρι μας στην πίσω μεριά, στο τόπον που λέγεται «Παρθένι», όπου έχουμε και τις ελιές, άνοιξα τον ντορβά μου να ιδώ, εάν επήρα όλα τα πράγματα που είχα ετοιμάσει να πάρω. Βλέπω μετά λύπης μου, ότι μου έλειπε το προσευχητάριον του Α. Σιμωνώφ.

Μού ήταν πολύ απαραίτητο αυτό και δεν μπορούσα να φύγω χωρίς να το πάρω μαζί μου.

Ήταν βλέπεις οικονομία Θεού για την σωτηρία μου να μη φύγω από το Μοναστήρι και χάσω την ψυχή μου. Γυρίζοντας πίσω, ήταν ακόμη πολύ πρωί. Βλέπω στην πύλη να βγαίνει προς τα έξω ο Ήγούμενος και Γέροντάς μου Παπά Θανάσης.

Εε, που ευρέθηκες εσύ τέτοια ώρα παιδί μου Εφραίμ

Δεν μπορούσα να του πω ψέμματα και του λέγω: "Έφυγα Γέροντα, διότι δεν με αναπαύει το ζήτημα του Ημερολογίου και του μνημοσύνου του Πατριάρχου.

-Καλά, παιδί μου, να φύγης αφού το θέλεις, αλλά αξιοπρεπώς και όχι με αυτόν τον τρόπον, γιατί με τον τρόπον που θέλεις να φύγης, εγώ δεν σου δίνω ευλογία. Με έκαμψε. Τού λέγω: "Νάναι ευλογημένο, Γέροντα. Τώρα όμως εγώ δεν μπορώ να έλθω στην εκκλησία, αφού με πήραν χαμπάρι οι Πατέρες πως έφυγα. (εκείνη την ημέρα λειτουργούσε στο Καθολικό της Μονής μας, ο Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Γεννάδιος).

Μη έρχεσαι ούτε στην εκκλησία, ούτε στην τράπεζα· κάθισε στο δωμάτιό σου να ησυχάζης και θα οικονομήση η Παναγία τα πράγματα. Το έμαθαν λοιπόν τα Γεροντάκια και ήλθαν στο κελλί μου. Πρώτος ήλθε ο Γέρο-Βαρλαάμ. Με αγκάλιασε και μου είπε κλαίνοντας: "Γιατί παιδί μου, Εφραίμ, θέλεις να φύγης; Εμείς εδώ σε κρατήσαμε και σε μεγαλώσαμε από μικρό παιδί". Το μαθαίνει ο Γέρο-Αρτέμιος από το Γέρο-Βαρλαάμ και έρχεται και αυτός στο κελλί μου με κλάματα:

-Παιδάκι μου, παιδάκι μου, μου έλεγε, που θα πας να φύγης, δεν θα σε αφήσω εγώ να φύγης.

-Καλά του λέγω, Γέρο-Αρτέμιε, αλλά έχω τα πράγματά μου εκεί στις ελιές. Μη στενοχωριέσαι γι' αυτό. Εγώ θα σε περιμένω το βράδι στην μικρή πόρτα του Κοιμητηρίου. Να πας εσύ να τα φέρης, και να πας στο κελλί σου, χωρίς να σε αντιληφθή κανείς.

Έτσι αυτοί οι δύο Γεροντάδες έγιναν αιτία να παραμείνω στο Μοναστήρι μας.

Ο Γέρο-Αρτέμιος ήτο βιαστής Μοναχός. Έτσι τον εγνώρισα εγώ. Κρεβάτι στο κελλί του δεν εγνώριζε. Όπως ερχόταν από την εκκλησία, με το ράσο και το κουκούλι καθόταν σ' ένα σκαμνί του κελλιού του, χωρίς να βγάζη τα παπούτσια του, και τραβούσε όλη την νύκτα κομβοσχοίνι, το οποίον είχε κρεμάσει από το νταβάνι.

Πολλές φορές περνούσε τις νύκτες του, κυρίως τις καλοκαιριάτικες, στα στασίδια του Νάρθηκος της εκκλησίας. Κάποτε μου είχε ειπεί: «Τι να σου πω, παιδάκι μου, είδα προ καιρού μέσα στην εκκλησία μία οπτασία. Είδα να εξέρχεται, ντυμένος με την στολή του από την Ώραία Πύλη, ένας διάκονος, ο οποίος στάθηκε κάτω από τον πολυέλεο, και είπε τρεις φορές· «έθεντό με εν λάκκω κατωτάτω». Τι να σημαίνει άρα γε αυτό, μου λέγει, δεν ξέρω. Είδα και άλλες οπτασίες.

Άλλοτε πάλι μου έλεγε: “Μία φορά, καθώς στεκόμουν στο στασίδι μου, δίπλα στην Παναγία Γαλακτοτροφούσα, βλέπω να με πλησιάζουν πολλοί Άγγελοι. Εκείνη την περίοδο, είχα κατά παραχώρησι Θεού, πολύ σαρκικό πόλεμο και ήμουν πολύ στενοχωρημένος.

Έβλεπα λοιπόν την οπτασία αυτή τους Αγγέλους, να βγάζουν όλα τα εντόσθιά μου και να τα πλένουν ένα-ένα μέσα σε μια λεκάνη. Κατόπιν τα έβαλαν πάλι μέσα, με έραψαν και είπαν· «΄ντε τώρα δεν έχεις τίποτα». Καί πράγματι, από τότε εξαφανίσθηκε ο σαρκικός πόλεμος και ήμουν τελείως ειρηνικός.

Μιά άλλη φορά, συνέχισε να μου λέγει ο Γέρο-Αρτέμιος, μπροστά από την Παναγία Γαλακτοτροφούσα, βλέπω σε οπτασία, ότι υπήρχε ένα τραπεζάκι με χρυσό τραπεζομάνδηλο, και πάνω σ’ αυτό ένα ολόχυσο Ευαγγέλιο. Ξαφνικά βλέπω να κατέρχεται φωτιά από ψηλά και φοβήθηκα μήπως κάψει το Ευαγγέλιο. Τότε οι Άγγελοι που παρέστεκαν, με εμπόδισαν λέγοντας· «μη πλησιάζησ εσύ και μη φοβάσαι. Μόνο να βλέπης».

Αυτή η οπτασία, αργότερα κατάλαβα ότι εσήμαινε το πυρ της θεότητας του Χριστού που κατήλθε από τον Ουρανό και δεν κατέκαυσε την Θεοτόκον. Αυτή η οπτασία ομοιάζει με την φλεγόμενη και μη κατακαιομένη βάτο που είδε ο Μωϋσής στο Όρος Σινά.

Καί τώρα θα σου διηγηθώ, πάτερ, πόσο κακό πράγμα είναι η κατάκρισις στα μάτια του Θεού.

Κάποιο καιρό ένας αδελφός της Μονής ο π. Κ. είχε ένα μεγάλο πειρασμό, εξ αιτίας του οποίου και υπέκυψε σε κάποιο παράπτωμα. Εγώ δεν μπορούσα να το διαννοηθώ, πως παρεχώρησε ο Θεός και είχε ο αδελφός αυτή την περιπέτεια, όντας πενήντάρης στην ηλικία.

Εκείνο το φθινόπωρο μαζεύαμε ελιές, εγώ ευρισκόμουν πάνω από το πεζούλι του Κοιμητηρίου και έλεγα με τον νούν μου. Μα πως έγινε και έπεσε ο τάδε αδελφός σ’ αυτό το παράπτωμα! Ξαφνικά ένα χέρι μου δίνει μια σπρωξιά προς τα κάτω και μία φωνή μου λέγει συγχρόνως· «αφού απορείς να μάθης, μάθε πως έπεσε ο αδελφός». Ευρέθηκα κάτω από το πεζούλι, δίπλα στα μνήματα των κεκοιμημένων αδελφών, τραυματισμένος στα χέρια, στο κεφάλι, ενώ τα αίματα έτρεχον από παντού. Καλά να τα πάθω, παιδάκι μου, γιατί κατέκρινα με τον λογισμό μου τον αδελφό, ενώ θα έπρεπε να βλέπω τις δικές μου αδυναμίες και ατέλειες. Ό Θεός να με συγχωρέση. Καλά που δεν σκοτώθηκα».

Στην εκκλησία, ο Γέρο-Αρτέμιος, ήτο στύλος ακλόνητος στην προσευχή και την παρακαλούησι των θείων Ακολουθιών. Είχαμε το τυπικό αυτό με τον αείμνηστο Γέροντά μας, τον Παπά-Θανάση, ο οποίος σπανίως καθόταν και μας επέτρεπε να καθήμεθα μόνο στα ψαλτήρια και τις ώρες.

Κάποια φορά ήλθε στο Μοναστήρι μας ο Μητροπολίτης Μεσσηνίας. Κατά την ώρα της Ενάτης, προ του Έσπερινού, μπήκε στην εκκλησία. Πέρασε δίπλα από το Γέρο-

Αρτέμιο, που καθόταν, όπως είπαμε δίπλα στην Παναγία Γαλακτοτροφούσα, και του λέγει· «Ευλογείτε». Ὁ Γέρο-Αρτέμιος αμίλητος. Δεν εγνώριζε ποιός ήταν, διότι δεν φορούσε και ο Δεσπότης τα διακριτικά του. Τού ξαναμιλά ο Δεσπότης· «Ευλογείτε, τι κάνετε, πάτερ;». Καί ο Γέρο-Αρτέμιος με ύφος σοβαρό και λακωνικό, ήταν και Σπαρτιάτης βλέπεις, του λέγει· «έχουμε Ἑσπερινό».

[Συνεχίζεται]

Πηγές: agioritikesmnimes.blogspot.gr– anavaseis.blogspot.gr